

TŘI

Někdo odešel ve spěchu.“
„Drsný hlas mě škrábl po zádech jako tupý nůž.

Vycházel z hrozivého chlapa se zablácenými holínkami, rozvaleného přede mnou. Nohy měl položené na stole, který Ryder před mnoha léty pečlivě vyřezal.

Zmocnila se mě hrůza tak zdrcující, že jsem sotva dokázala myslet na cokoli jiného. Pokusila jsem se polknout, ale v puse jsem měla příliš sucho. Neztrácela jsem čas rozhlížením se po místnosti. Otočila jsem se na podpatku a připravila se, že budu utíkat jako o život, když vtom mě mladý voják s obličejem posetým jizvami po neštovicích popadl za vlasy a bez nejmenší námahy mnou škulbl zpátky.

Vyjekla jsem a lebkou mi projela bolest.

Voják mě vtáhl dovnitř, dveře se zabouchly a v chřípí mi ulpěl kovový pach krve. Očima jsem bloudila po domově. Na dřevěné podlaze jsem v koutě zahlédla krváčet holohlavého vojáka v onyxské uniformě, která mu byla očividně příliš malá. Jeho trup prakticky protínala otevřená rána, k níž jeho dva spoluvojáci tiskli kus látky, jak se bezúspěšně pokoušeli zastavit

krvácení. Širokoramenný voják agonicky sténal a síla v mých prstech se chvěla touhou mu pomoci navzdory jeho původu.

Snažila jsem se nemyslet na to, jak krutí musí být, když bez mrknutí oka téměř ztratí jednoho ze svých mužů, násilím vniknou do cizího domu a tahají mladé dívky za vlasy, jako by se nechumelilo.

Všichni byli oděni do černých kožených zbrojí, přičemž některé zdobily stříbrné cvočky. Pár mužů mělo tmavé přilby připomínající hrozivé vydlabané lebky, které se leskly ve slábnoucím světle svíček v naší kuchyni. Jiní neměli na hlavě nic, což mi přišlo ještě děsuplnější, jelikož se mi tím skýtal ničím nerušený pohled do jejich zkrvavených, chladných tváří.

Žádný z mužů nevypadal, že by ho hrůzná scéna, odehrávající se v rohu místnosti, znepokojovala. Jantarští vojáci se jim vůbec nepodobali. Vedle těch onyxských vypadali jako malí kluci, jimiž popravdě řečeno byli. Tohle byli hroziví, brutální válečníci, které do boje nikdo nutit nemusel, protože je už odmala cvičili k tomu, aby jenom zabíjeli a zabíjeli.

A co jiného jsem čekala? Zlý král Onyxu proslul svou krutostí, takže jeho armáda nemohla být jiná.

„Jak se jmenuješ, děvenko?“ zeptal se voják, jenž promluvil jako první. Patřil k těm ve zbroji se stříbrnými cvočky. Neměl helmu a na jeho ostrře řezaném obličejí jsem neviděla jedinou vrásku od úsměvu.

Tento typ muže jsem okamžitě poznala.

Ne proto, jak vypadal, ale kvůli chladné sebejistotě a vzteku, který doutnal v jeho maličkatých očích.

Vyrůstala jsem s ním.